

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 5495 fg.)

Der var til denne Behandling stillet følgende Vædringsforflag:

Af Harald Jensen, B. Holm, S. Jensen, M. Klausen, A. C. Meyer, Sigvald Olsen og C. Winblad:

1) Lovforflaget affattes saaledes:

„I Finansiaret 1896—97 udredes af Statskassen til de fri Fattigkasser et Bidrag, stort 730,000 Kr., som fordeles efter Folketallet i Kommunerne.

Endvidere udreder Statskassen i samme Tidrum til Kjøbenhavns Kommune et Beløb, stort 135,000 Kr., hvilken Sum af Kommunalbestyrelsen skal anvendes til Understøttelse uden for Fattigvæsenet til saadanne trængende, som paa Grund af Arbejdsløshed, Sygdom eller anden uforstyldt Aarsag ere komne i Trang, og som ikke ere under Fattigforsjorgelse.“

2) Lovforflagets Titel forandres til:

Forflag til Lov

om

Tillud af Statskassen til de fri Fattigkasser samt til Kjøbenhavns Kommune.

De stillede Vædringsforflag, Lovforflagets Indhold, samt Spørgsmaalene om Sagens Omgang til 3dje Behandling sattes til Forhandling under et.

S. Jensen: Det Lovforflag, som her er til anden Behandling, og som i øvrigt er en gammel Bekendt fra tidligere Aar, støtter sig, forekommer det mig, i Aar mere end sædvanlig paa to Betragtninger, som begge føre til det samme Resultat. Den ene Betragtning er den, at principmæssig bør Aarets Overskud ikke blive i Statskassen, men hvert Aars Overskud bør føres tilbage til Befolkningen, og den anden Betragtning er den, at der ikke under de forhaandenværende Omstændigheder bør finde nogen Ophobning af Penge Sted i Statskassen. Hvad den første Betragtning angaar, vil jeg straks sige, at den er jeg for mit Vedkommende principmæssig imod. Det kan jo være rigtigt nok, at vi hvert Aar, naar vi ere færdige med vor Gerning her, ligesom tage Pengene hjem med til vore Vælgere, til Befolkningen, da det vil være en alvorlig Spøse til Sparommelighed i Statshusholdningen, efter som der vil være

meget faa Penge at rutte med, naar vi komme sammen igen, men paa den anden Side har dette, saaledes at leve fra Haanden og i Munden, den Ulempe, at det skaber en vis Forknythed i Husholdningen. Vi ere jo nemlig stillede saaledes, at vi have mange store Opgaver, som vi skulle løse, og vi ville da altid staa mere fornytte og mindre tilbøjelige til at tage fat paa dem, naar vi staa med en Statskasse, som der ikke er Penge i, end om der er nogle Penge at raade over. Der er desuden mange andre Maader, paa hvilke man kan gavne Befolkningen end ved at give den rebe Penge. Jeg er altsaa principmæssig imod dette at give Penge tilbage til Befolkningen paa den Maade, som her er foreslaet, og har intet imod, at der under ordinære Forhold bliver nogle Penge tilbage i Statskassen, og at i det hele taget, vor Fælleskasse er nogenlunde beslaet, saa at vi med en vis Tryghed kunne se Fremtiden i Møde og ikke behøve at være alt for ængstelige for at tage fat paa store Opgaver. Under de nuværende Forhold bør der imidlertid ikke finde nogen Ophobning Sted i Statskassen af mange Penge, og det er af gode Grunde, at denne Betragtning fremkommer. Vi have jo en iørgelig Erfaring i saa Henseende fra de mange Provisorieaar. Vi have set, hvad det førte til, at Folketinget eller Rigsdagen i det hele førte en sparommelig Husholdning, saa at der var Penge i Kassen. Vi have set, hvilke Følger, det bragte med sig, Følger, som vi nødigt atter ville udsætte os for. I den senere Tid har man set, at der fra enkelte Sider trues med den samme Fremgangsmaade, der tidligere er anvendt, og man vil ikke kunne vide, om den nuværende Regering, som lader til at have et ret fredeligt Antrog, kan komme til at vige Pladsen for et Kampministerium. Hvorledes et saadant Ministerium da vil se paa vor Fælleskasse, vide vi. Det vil betragte den som en Slags Krigskasse, ved Hjælp af hvilken det vil føre sine Sager og Meninger igennem til Trods for, hvad dette Ting siger. Der er vel blevet sagt baade i denne Sal og paa Tribunerne ude omkring i Landet, at der ved det Forlig, der blev afluttet i 1894, var sat en Bom for den Slags Selvtægt, som fandt Sted i Provisorieaarene, men det tror jeg ikke, og jeg tror, at denne min Anskuelse deles af den største Del af Tingets Medlemmer. Jeg har i det hele taget aldrig kunnet høre denne Udtalelse om Forligets gavnlige Virkninger i den Retning, uden at jeg er kommen til at tænke paa den Dag for 600 Aar siden, da Kane Johnson satte en forsvarelig Slaa